І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. Ч. 128. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 13-го ЛИПНЯ 1966 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 13, 1966 No. 128. VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Вівторок, 12 липня, 1966

В АМЕРИЦІ

ВІЙСЬКОВЕ КОМАНДУВАННЯ ЗДА наділило ветерана трьох воєн Вільяма О. Вулдріджа із Шоні, Оклагома, нововведеною тепер ранґою сержанта-майора Армії. Вулдрідж перший американський підстаршина, який одержав цю ранґу. Для цієї гідности його обрано з-поміж 4 700 сержантів Армії.

КАНАДА І СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ ПІДПИСАЛИ В ОТТАВІ в понеділок 11 липня ц. р. договір про встановлення летунської пасажирської служби між Оттавою і Москвою. Починаючи від листопада 1966 року летунські лінії Ейр Кенада і Аерофльот відбуватимуть один лет тижнево. Підписували цей договір в імені Канади прем'єр Лестер Б. Пірсон і від СССР перший заступник совєтського прем'єра Дмитрій С. Полянський.

У МОНТЕБЕЛЛО, КВЕБЕК У КАНАДІ ПОМЕР ГЕНЕРАЛ А. Ґ. Л. МЕКНОТОН, один з найвидатніших військовиків Канади, який своєю працею для розвитку військового діла здобув неофіційний титул „батька Канадійської Армії". Він дожив 79 літ. Був не тільки військовиком, але й дипломатом й у військовій службі перебував, починаючи з 1909 року, коли він став вояком міліції, аж до часу відходу на пенсію в 1962 р.

ВНАСЛІДОК СТРАЙКУ МЕХАНІКІВ П'ЯТЬОХ ЛЕТУНСЬКИХ ЛІНІЙ ЗДА Істерн Ейр Лайнс була примушена „з болем", як стверджено в повідомленні її керівництва, звільнити із праці 12 000 робітників і службовців, неохоплених страйком. Вони не одержуватимуть ніякої платні, поки страйк не закінчиться.

СЕНАТ ЗДА СХВАЛИВ ПІДВИШКУ ПЛАТНІ ФЕДЕРАЛЬНИХ СЛУЖБОВЦІВ НА 2,9%. Затверджено цю підвишку 81 голосом проти 0, значить, без ніякого спротиву, не зважаючи на пересторогу деяких сенаторів, що підвишка обтяжить надто федеральний бюджет. Підвишка вдвічі вища, як її був запропонував президент Джансон.

В ЧЕРВНІ 1966 РОКУ ЗНАЙШЛО ПРАЦЮ тимчасову або й постійну понад два мільйони осіб з-поміж американської молоді — старших учнів і студентів. Більшість між ними білої раси. Департамент праці оцінює, що здобуто можливість заробітку під час вакацій 1 739 000 білих і тільки 270 000 негрів. Вік більшости тих, що здобули працю, ваґається між 14 і 19 роками життя.

НОВИМ АМБАСАДОРОМ КАНАДИ В ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЯХ СТАВ ДЖОРДЖ (ҐЕОРҐІЙ) ІҐНАТІЄВ. Канадійський дипломат московського роду, народився в Петербурзі у 1913 році, а вже в 1940 р. був прийнятий до канадійської закордонної служби. Він займав становища Високого Комісара Канади в Лондоні, був амбасадором в Юґославії, був членом канадійської місії в ОН, а від 1962 року був репрезентантом Канади в Раді Атлантійського Союзу (НАТО).

У СВІТІ

МОСКВА МАТИМЕ У ЦЬОМУ ТИЖНІ двоє важливих відвідувачів: спершу індійського прем'єра Індіру Ганді та, під кінець тижня, британського прем'єра Гаролда Вільсона. Західня преса передбачає, що вони обоє наполягатимуть на совєтських володарів, щоб СССР разом із Британією взяв мирову ініціятиву в справі В'єтнаму та скликав Женевську конференцію. Однак всі познаки вказують на те, що Брежнєв і Косиґін знову рішуче відкинуть ці суґестії.

КОМУНОКИТАЙСЬКИЙ УРЯД УНЕВАЖНИВ видані вже візи чужинцям на в'їзд до Китаю та припинив видачу будь-яких інших. Це торкнулось сотень віз, виданих вже закордонним журналістам, пів-офіційним делеґатам, торгівцям та туристам, навіть таким, що їдуть з Гонґ Конґу до Кантону на корокий час. Комунокитайська преса повідомила, що це „тимчасове" розпорядження і „від осени" будуть видавати знову в'їздові візи до Китаю.

КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ ЗМІНЯЄ своє становище щодо „добровільців", яких він ніби готов вислати в допомогу комуністам у В'єтнамі. У керівному щоденнику появилася стаття, поширена офіційною комуно-китайською пресовою аґенцією, про те, що сам в'єтнамський нарід „затріюмфує над американськими аґресорами" та що „нарід повинен і може полягати тільки на себе та самому перевести війну і революцію". Стаття покликається на Мао Тсе-тунґа, який перевів власними китайськими силами комуністичну революцію в Китаї. Ця стаття потверджує твердження західніх фахівців, що Комуністичний Китай не здібний воювати.

СОВЄТСЬКИЙ ЕКОНОМІСТ ВАЛЕРІЙ ТЕРЕЩЕНКО ГАНИТЬ в „Литературной Газеті" совєтську обслугу туристів та інформаційну службу на комунікаційних шляхах в СССР і обслугу в совєтських ресторанах. Терещенко жив довгий час в ЗДА, поки кілька років тому не вернувся до СССР. Він наводить конкретні приклади свого подорожування по СССР і порівнює всі зазнані там невигоди й прикрощі з надзвичайними вигодами та бездоганною обслугою й всіма інформаціями, що їх мав у ЗДА.

У СТОЛИЦІ МАЛЯЙЗІЇ КУАЛЯ ЛЮМПУР ВІДБУЛАСЯ протиамериканська демонстрація місцевої лівої молоді, при чому вибито вікна в Культурному Центрі Лінкольна. Це вже вдруге комуністи і їх поплентачі заатакували публічну бібліотеку в столиці Маляйзії, бо в минулому році вони також здемолювали її будинок. Маляйзія має прозахідню й протикомуністичну політику. Маляйзійський уряд певне дасть відшкодування.

РЕЧНИК ЗАХІДНЬО-НІМЕЦЬКОГО УРЯДУ ЗАЯВИВ, що Західня Німеччина продовжуватиме внутрішню і закордонну політику без уваги на вислід виборів в минулу неділю у Вестфалії-Райнщині. До тамошнього автономного сойму обрано 99 соціялістів і 86 християнських демократів, які проте бльокуються з 15 вільними демократами.

ПРЕЗИДЕНТ ПІВДЕННОГО В'ЄТНАМУ ГЕНЕРАЛ НҐУЄН ВАН ТІЄ ЗАЯВИВ на церемонії ґрадуації старшин з південнов'єтнамської військової академії, що південно-в'єтнамська армія повинна бути готовою до вмаршу до Північного В'єтнаму, щоб з'єднати цілий В'єтнам під вільним демократичним режимом та зліквідувати дійсне єдине джерело комуністичної аґресії і партизанської війни у Південному В'єтнамі. Те саме твердив недавно південно-в'єтнамський прем'єр Нґуєн Као Кі. Однак ЗДА є проти того, при чому президент Джансон заявив був виразно, що ЗДА не мають на цілі зміняти існуючий в Північному В'єтнамі комуністичний режим, а тільки відперти аґресію проти вільного Південного В'єтнаму.

Президент Джансон плянує подорож на Далекий Схід

Вашинґтон. — В американській пресі появилась вістка, що президент Джансон плянує подорож до трьох далеко-східніх країн: до Австралії, Нової Зеляндії і Південної Кореї. Австралійський прем'єр Гаролд Гольт запросив був президента Джансона прибути до Австралії і Президент у принципі запрошення прийняв, але терміну своєї візити ще не визначив. Америка особливо вдячна названим трьом далекосхідним державам, бо всі вони вислали контингенти своїх військ до В'єтнаму, щоб боротися разом із ЗДА проти тамошніх комуністів. Всі вони — Австралія, Нова Зеляндія і Південна Корея — строго антикомуністичні, вважаючи за найбільшу загрозу для себе — Комуністичний Китай. Подорож президента Джансона — стверджують газети — тепер тому вірогідніша, бо ситуація у В'єтнамі значно покращала: хоч Північний В'єтнам все ще не зраджує бажання закінчити свою аґресію проти Південного В'єтнаму й приступити до мирових переговорів і хоч збройна сила Північного В'єтнаму все ще — не вважаючи на людські й матеріяльні втрати — дуже поважна, проте останнє бомбардування газолінових складів у Північному В'єтнамі поруч із утратою надій комуністів на переможне використання дощевої пори для власної офенсиви в Південному В'єтнамі доказало, що ініціятива у воєнних діях перейшла до американців і що комуністи не мають ніяких шансів на виграу. Тому морально - політичний авторитет президента Джансона зріс в очах всіх далекосхідніх країн — стверджує преса.

Департамент оборони зменшує виріб амуніції для летунства

Вашинґтон. — Секретар оборони Роберт С. МекНамара повідомив, що Америка продукує сьогодні амуніцію для летунства далеко швидше, ніж цю амуніцію зуживається у війні у В'єтнамі і тому рішено зменшити цю продукцію на один більйон долярів. Мимо цього, авіяція впродовж одного року ще матиме 500,000 тон запасової амуніції. Цей стан виявив МекНамара на пресовій конференції у відповідь на запит відносно вже ранішого повідомлення про зменшення видатків на оборону в цьому бюджетовому році на чотири з половиною більйона долярів. Зменшення продукції подиктоване в першу чергу величезною швидкістю цієї продукції, яка — не зважаючи на пляноване зменшення — все ще з кінцем цього року продукуватиме два рази стільки тієї амуніції, що її продукує сьогодні. Ще три місяці тому були повідомлення, що американська авіяція у В'єтнамі має недостачу амуніції. В додатку, згідно із твердженням секретаря Мек Намари, зуживання амуніції американським летунством у В'єтнамі сьогодні є на яких 70 відсотків більше, ніж це було ще в березні цього року. Відповідаючи на запит, чи зменшення виробу амуніції заповідає рівночасно зменшення боєвої активности у В'єтнамі, секретар МекНамара вияснив, що ця активність ще не дійшла до практичних обмежень та що вона в потребі може бути ще збільшена.

УКРАЇНСЬКІ ТЕМИ ДОКТОРСЬКИХ ПРАЦЬ У ВАРШАВСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Варшава. — На філологічному факультеті Варшавського Університету відбулася дня 27 червня ц. р. оборона докторських праць українки м-ґра Татяни Голинської - Баранової на тему „Український народний календар (назви місяців у світлі словотворення)" та м-ґра Мар'яна Юрковського на тему „Українська гідрографічна термінологія (на загально - слов'янському тлі)." Промотором обох дисертацій був відомий польський славіст проф. д-р Пржемислав Зволінський, рецензентами: доцент д-р Галина Курковська, проф. д-р Францішек Славський і проф. д-р Здзіслав Стібер.

СОВЄТИ ЗАБОРОНИЛИ СВОЇЙ ДРУЖИНІ ВИСТУПАТИ НА СПОРТОВИХ ЗМАГАННЯХ В АМЕРИЦІ

Москва. — Совєтський уряд зірвав умову з Америкою, за якою 23-го і 24-го серпня ц.р., мали відбутися совєтсько - американські спортові змагання в Лос Анджелесі. Офіційно сказано, що це неначе б совєтські легкоатлети на своєму зібранні в Москві 11-го липня ц.р. прийняли резолюцію, в якій вони відмовляються їхати до країни, яка — кажуть вони — переводить „аґресію" у В'єтнамі та військо якої виконує жорстокі акти супроти в'єтнамського народу. Так само Совєти відкликали змагання з американською кошиківковою дружиною, які мали відбутися з кінцем цього місяця у Москві. Зате в міжнародних плавацьких змаганнях, в яких беруть участь спортові представники з 10-ох країн, між ними із Америки, відбудуться в найближчу суботу і неділю у Москві. Америка репрезентована там 15-ми змагунами. У Вашинґтоні висловлено велике здивування з приводу того несподіваного рішення совєтського уряду, бо — очевидно — совєтські легкоатлети не мають права ні змоги нічого вирішувати на власну руку, а є насправді державними службовиками, бо їх вишколюється в СССР змалку на державний кошт. Це перше поважне порушення Совєтами умови, підписаної в рямцях договору про культурний обмін, дармаццо й раніше большевики час до часу й раніше безцеремонно порушували той договір, як ось наприклад, заборона в минулу осінь приїзду до Москви американської театральної дружини з популярною оперетою „Гелло, Доллі", або заборона в травні цього року відвідин американського океанографічного корабля. Проте, у ділянці спортовій совєтсько - американські контакти тривали до цього часу ненарушно і, наприклад, в минулому році відбулись у Києві американсько - совєтські спортові змагання в „сердечній" атмосфері із спільними світлинами і церемоніями. Американська амбасада у Москві видала вже була візи на виїзд до Америки, до Лос Анджелесу, 123-ом членам совєтської легкоатлетичної дружини. Полковник Роберт Голл, екзекутивний директор американської Аматорської Атлетичної Спілки, який тепер перебуває у Франкфурті в Західній Німеччині з американською кошиківковою дружиною, яка саме виїхала до СССР заявив, що він полетить до Москви, щоб переконати совєтських правителів, щоб вони не втручали політики у міжнародні спортові взаємини і щоб відкликали заборону своїм легкоатлетам виступати на змаганнях в Лос Анджелесі.

Республіканці критикують Джансона за ОН, пропонують поліпшення

Вашинґтон. — Республіканський Координаційний Комітет, що складається із республіканських членів Конґресу, губернаторів стейтів та членів Крайового Комітету і Республіканської партії, виступив з критикою президента Джансона і його уряду за те, що вони своєю інертною політикою та відсутністю ініціятиви і проводу послабили Об'єднані Нації й ролю Америки в тій світовій організації. Рівночасно із цією критикою, згаданий Координаційний Комітет видвигнув і конкретні пропозиції, як ці недомагання усунути. Зокрема він пропонує збільшити групу військових дорадників в бюрі Генерального Секретаря ОН, створити бриґаду техніків і експертів із 1,000 осіб, які могли б бути використані для збереження миру в загрозливих випадках, дбайливішу перевірку подань про прийняття нових членів ОН в тому відношення, чи вони „всилі виконувати свої членські зобов'язання", створення нової і відповіднішої системи для фінансування ОН і подібне. В колах Об'єднаних Націй оцінюється ці пропозиції як „чисто партійну політику".

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

СТУДІЙНА КОНФЕРЕНЦІЯ НА ПОШАНУ СЛ. П. ПОЛК. ЄВГЕНА КОНОВАЛЬЦЯ

Мюнхен. — У 75-ліття народження полк. Євгена Коновальця, основоположника Українського Націоналістичного Руху, відбулася тут 11 червня ц. р. Студійна Конференція Фундації для дослідів життя й діяльности Першого Голови ПУН. Професор Степан Шах виголосив доповідь про „Молодість полк. Євгена Коновальця", митроф. протоєрей Михайло Коржан подав „фрагменти діяльности ОУН на північних землях Зах. України", д-р Ігор Каменецький, професор Центрального Мишиґенського Університету, говорив на тему „До джерел німецької політики стосовно України".

ПАНІ О. ВОЙЦЕНКО ВЗЯЛА УЧАСТЬ У ВІДЗНАЧЕННІ БОЮ ПІД СЕМИ ДУБАМИ

Вінніпеґ. — Тижневик „Поступ" — з 10 липня ц. р. повідомляє, що заходами Манітобського Історичного Т-ва відзначено 19 червня ц. р. 150-річчя битви під Семи Дубами. В приявності почесного голови Т-ва проф. В. Мартона вінок у честь поляглих поселенців Лорда Селкірка склав лейтенант-губернатор Манітоби — Р. Бовлс. Від Української Вільної Академії Наук (УВАН) та її Історичної Секції участь в церемонії взяла пані Ольга Войценко, член Президії УВАН у Канаді.

УКРАЇНЦІ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ У КОНҐРЕСІ „ЦЕРКВА В ПОТРЕБІ"

Філядельфія. — Як повідомляє Асоціяція Української Католицької Преси (ЛУКП), в черговому, 16-му річному, Міжнародному Конґресі „Церква в потребі" візьме участь цього року, як і минулими роками, також окрема українська делеґація. Відбудеться цей Конґрес у днях від 4 до 6 серпня 1966 р., в Кеніґшайн - Тавнус, Західня Німеччина, в т. зв. „Домі зустрічі". Темою конґресових нарад буде ситуація Церкви в країнах під комуністичним режимом. Постійним організатором і керівником конґресів „Церква в потребі" є монс. д-р А. Кіндерман.

СУЖ У НІМЕЧЧИНІ СТАЛА ЧЛЕНОМ КУВПО

Мюнхен. — Спілка Українських Журналістів, яка має свій осідок в столиці Баварії, увійшла в члени Конфедерації Українських Вільних Професійних Організацій (КУВПО). Спілка Українських Журналістів (СУЖ), як професійна організація, заступає від довгих років професійні інтереси українських працівників пера. СУЖ нараховує під цю пору 44 члени, які працюють — у різних українських і чужинецьких пресових органах, радіостанціях та дослідних інститутах.

ТРОЄ УКРАЇНЦІВ ОДЕРЖАЛИ ДИПЛОМИ М. А. ОТТАВСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Оттава, Канада. — У списку ґрадуантів Оттавського Університету, надрукованому в Торонтонському часописі „Ди Телеґрам" за 25 травня ц. р. подані між випускниками такі нові маґістри славістичних наук — Ярослава Зорич із Торонта, яка одержала титул маґістра за свою працю про М. Вовчка, Іван Кузів та Богдан Медвідський, обидва також із Торонта. Між бакалаврами прикладних наук є теж прізвище Людмили Данилевич.

Пластова молодь цікавиться проблемами української культури

Іст Четтем, Н. Й. Біля 30 діячів з різних ділянок української культури з Америки і Канади будуть доповідачами на пластовому таборі „Стежки Культури", що відбудеться тут „На Вовчій Тропі" в часі від 13 до 27-го серпня ц. р. Табір призначений для старших пластових юначок і старших пластунок у віці від 16 до 28 років. Табір „Стежки Культури" ставить собі за завдання глибше познайомити пластову молодь з надбаннями української культури та, зокрема, розвинути їхні особисті здібності в таких ділянках, як музика, мистецтво, мова, література, журналістика, літературна критика, архітектура тощо. Такий табір відбувся вже минулого року. Цього року доповідачами та фаховими дорадниками в поодиноких ділянках української культури будуть: Ю. Тарнавський, Патриція Килина, С. Геруляк, Людмила Івченко, Є. Блавацька, Е. Козак, Ю. Ковалів, Б. Певний, А. Бойцун, М. Черешньовський, А. Драган, М. Понеділок, І. Керницький, В. Бойчук, В. Лисняк, О. Вікул, М. і О. Кузьмовичі, С. Пушкар, О. і М. Тарнавські та ін. Як минулого, так і цього року табір „Стежки Культури" організує плем'я старших пластунок і сеньйорок „Перші Стежі".

З КІНЦЕМ ЦЬОГО ТИЖНЯ НА СОЮЗІВЦІ: ОРИҐІНАЛЬНИЙ ВЕЧІР ПІСНІ І ТАНКУ В СУБОТУ ТА ВИСТУП МИСТЦЯ ЯКОВА ГНІЗДОВСЬКОГО В НЕДІЛЮ

Союзівка, Керґонксон. — Після вечора пісні і танку у виконанні таких відомих артистів, як соліст Метрополітальної опери баритон-бас Андрій Добрянський і балерина Тамара Вожаківська минулої суботи, цієї суботи, 16-го липня, відбудеться знову подібний вечір пісні і танку, але цим разом у виконанні молоденьких наших адептів вокального і танкового мистецтва, як сестри Маріянна і Катруся Сухенки та вокальний квінтет і ансамбль танцюристів із молодих студентів, що під час вакацій затруднені на Союзівці. В програмі вечора композиції та народні пісні і танки. Подібні програми у виконанні молоденьких працівників - студентів уже в минулих роках викликали велике захоплення публіки.

Союзівка, Керґонксон. — В неділю 17 липня ц.р. тут в рамцях новозапочаткованих недільних мистецьких вечорів виступить відомий український маляр і графік Яків Гніздовський з Ню Йорку. Він говоритиме про свій мистецький досвід і свої успіхи в ЗДА, і також переведе показ роблення дереворізів. Зроблений і відбитий під час показу дереворіз буде розльосований між учасниками вечора і гістьми Союзівки і чистий прибуток з продажу квитків мистець призначив на будову церкви св. Трійці на Союзівці. По полудні в неділю й увечері під час зустрічі з мистцем буде влаштована виставка його праць, як також голосів американської мистецької критики про нього. Відкриє вечір і про мистця говоритиме ред. Б. Кравців.

ВАКАЦІЙНІ ПРАЦІВНИЧКИ-СТУДЕНТКИ СОЮЗІВКИ ДІСТАЛИ ОДНОСТРОЇ

Сотні гостей Союзівки минулої суботи й неділі не могли — можна б сказати — очей відірвати від препишних уже не тільки своєю молодечою красою, але й своїми одностроями в національному стилю дівчат-студенток, що своєю працею на Союзівці під час вакацій заробляють собі на дальші студії та й самі багато користають, перебуваючи і працюючи в українському оточенні на цій незрівнянній вакаційній оселі Українського Народного Союзу в Кетскильських горах. Однострої — помисл - разом з Данилом Слободяном адміністратора Союзівки й опікуна працівників Володимира Кваса — складаються із плахти та блюзочки, виконаних і пошитих в стилю української народної ноші. На фото (зліва) стоять: Людмила Капшученко з Філядельфії, Христя Бараболяк з Шикаґо, Уляна Саноцька з Бруклина, Ірка Донець з Філядельфії, Марійка Заяць з Ню Йорку, Аня Мостович з Кентокі, Уляна Надрага з Трентону, Орися Сілецька з Огайо, Маруся Проскуренко із Сиракюз, Меланя Міланович з Елизабету і Галя Дупляк з Пассейку, Розалія Косар з Ютики, Надя Пилипшин зі Сиракюз, Ірка Терлецька з Вотерпліт та Слава Полатайко з Питсбурґу.

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

(Що пишуть комуністичні газети в Україні)

НЕ ВПІЗНАВ БИ . . .

В житті переробників „чорного золота" Прикарпаття — радісна подія, — пише „Радянська Україна" 26 червня. — На червоному стягові виробничого об'єднання „Дрогобич - нафтопереробка" засяяв орден червоного прапору, що ним партія і уряд нагородили цих виробничників за самовіддану працю (іншими словами за те, що, надриваючись, дають нафту Москві. — Ред.).

Часопис вкладає в уста оператора І. Ільковича такі слова:

— Наш великий земляк Іван Франко у своєму творі „Ради свята" образно розвів про страшне минуле нашого підприємства . . . Не впізнав би письменник нашого життя . . .

ДОКОПУЮТЬСЯ, ЩО ЛЮДИ ДУМАЮТЬ

Він член партійного бюро донецької шахти „Жовтень", — розповідає про Володимира Шатиренка кореспондент „Радянської України" А. Москаленко (часопис з 26 червня), — найбільше захоплюється журналістикою. Якось він мені сказав:

— Оце я можу зрозуміти, як ми на честь партійного з'їзду видали п'ять тисяч тонн вугілля на добу. А от як показати людей зсередини, проникнути в їх свідомість, психологію? . . .

ДО ПІЗНЬОЇ НОЧІ

До кабінету голови колгоспу „Великий Жовтень", Тальнівського району на Черкащині, зайшла дівчина. Подала заяву.

— Ти що? . . .

Дівчина мовчала, а потім не витримала:

— Я молода. І до кіна хочеться, і з подругами увечері поспівати. А ми з п'ятої ранку і до одинадцятої ночі біля корів.

Встала. І похапцем вискочила з комбінату. („Молодь України" з 11 червня).

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Передплата: На рік $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. В Джерзі Сиτі і закордоном: На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Гідна і дошкульна відповідь

Надрукований у московській „Литературной газете" відкритий віршований лист совєтського поета Євгена Євтушенка, що його донедавна вважали на Заході опозиціонером, а то й революціонером у відношенні до хрущовського і згодом брежнєвсько-косиґінського режиму, адрсовакого і згодом брежнєвсько-косиґінського режиму, адресова-був хитро задуманою затією совєтської пропаґанди примусити Стейнбека до виступу проти американської політики у Південному В'єтнамі, або ж скомпромітувати його в очах ліберальних діячів культури світу, як прихильника чи то й захисника американських „паліїв війни". З типово московським нахабством спробував Євтушенко наталврувати Стейнбека за те, що він автор відомого роману про соціяльну несправедливість в Америці п. н. „Грона гніву", опублікованого ще в 1939 році, не піднімає разом з іншими американськими „приятелями" Євтушенка голосу проти в'єтнамської війни, не засуджує „злочинної" американської „аґресії" у В'єтнамі.

Джан Стейнбек не забарився з відповіддю ватажкові совєтських літературних „бітніків", чи пак „стиляг", в ролі якого пробував позувати Євтушенко. Чемно, але ж дошкульно Стейнбек довів до слуху не самого тільки „Жені", але і його інспіраторів і, що важливіше, усього світу, що він був і залишається противником і ненависником війни, особливо ж такої, як ця інспірована червоними китайцями і їхнім ватажком Мао в'єтнамська війна, що її підтримують активно і постачанням бензини і доставами вкрай технічно удосконаленої зброї самі ж таки Совєти, про що можуть свідчити і фотографії цієї зброї і російські написи на ній. Вимогу Євтушенка наталврувати в'єтнамську війну Стейнбек назвав півзасобом, спробою засудити половину цієї війни, і то американську половину, покриваючи мовчанкою всю совєтсько-китайську участь у ній.

Гостро й рішуче розторощив Стейнбек намагання Євтушенка послуговуватися такими брехнями комуністичної пропаґанди, як те, що американські пільоти мали б скидати бомби на дітей, чи на безневинне цивільне населення. „Це — вам не Східній Берлін в 1953 році, не Будапешт в 1956, ані Тибет в 1959" — пригадав Стейнбек виразно і недвозначно і Євтушенкові і його шефам із відділів московської пропаґанди. Що більше, для ще виразнішого підкреслення свого становища проти започаткованої і веденої совєтсько-пейпінґськими аґресорами війни, Стейнбек просив видавця-редактора часопису, якому він переслав свою відповідь Євтушенкові, розіслати її редакціям багатьох інших американських газет із пригадкою, що й двадцятилітній син Стейнбека Джан (Кетбирд) Стейнбек находиться сьогодні в рядах збройних сил у В'єтнамі, в боротьбі проти В'єтконґу і Північного В'єтнаму, підтримуваних Москвою і Пейпінґом.

На закінчення своєї відповіді Стейнбек висловив готовість інтервеніювати в американському уряді за виведенням військ і всієї американської зброї з Південного В'єтнаму, але тільки в такому випадку, коли Євтушенко вплине на совєтський уряд, щоб той припинив постачання смертоносної зброї проти Південного В'єтнаму і переконає уряд Північного В'єтнаму, щоб той погодився на переговори в справі закінчення воєнних дій. Коли це станеться, тоді замовкнуть гармати й американські сини повернуться додому.

Судячи із тону і змісту, відповідь Джана Стейнбека буде не тільки несподіванкою, але й дошкульним моральним ударом для совєтських аґресорів і для підтримуваних Москвою прогресивно-ліберальних „пацифістів" і в ЗДА і в інших країнах світу. Тому теж і нема надії, щоб ця відповідь Стейнбека появилася в совєтських газетах, чи хочби тільки в тих, в яких був надрукований „відкритий лист" Євтушенка. Москва не відважиться довести до відома поневолених нею народів і людей мужніх слів Джана Стейнбека — щирого противника всякої війни, але ж водночас і доброго батька і патріота своєї країни, лавреата Нобелівської нагороди, славного і шанованого в усьому світі американського письменника. Проте ж вістки про цей лист — треба сподіватися — знайдуть дорогу в совєтську тюрму народів, допоможуть розкрити перед поневоленими людьми ще раз усю облуду й забріханість комуністичних режимів, усвідомити, по чиєму боці правда і де є справжні „палії війни".

ПОГОНЯ ЗА СОНЦЕМ

Це не новина, що під час літніх вакацій студентська молодь шукає близькости природи і розваги. Так було давно і також теперішня молодь бажає використати вакації — як пише ілюстрований тижневик „Тайм" — шукаючи сонця і товариства. Згідно з кореспонденцією у згаданому тижневику, американська молодь шукає вакаційних розваг в купелевих ресортах на побережжі обидвох океанів. Самі студенти признають, що найкраще місце для літніх вакацій — це пляжа. Стейт Ню Джерзі відомий із своїх пляжів на побережжі Атлантійського океану і туди спрямовані очі молодих вакаційників. Таку саму популярність у студентів мають пляжі у стейті Ню Йорк, чи вище в Новій Англії та й у далекій від нас Каліфорнії.

Та не за самим сонцем ідуть ватаги молодих вакаціонерів на побережжя. Самі студенти заявляють, що їм важніше товариство та й то товариство другої статі. Сонце і пісок на пляжі вимагає для повного задоволення молодих людей ще й товариства. Юнаки шукають гарних дівчат, дівчата тужать за мужеськими товариством. То ж і ті місця, де молодь може знайти товарицтво, найбільше популярні. Ось місцевість Овшен Сиτі над самим Атлантиком втішається великою популярністю у студентів. Пляжа понад вісім миль довжини, та ще й на острові, що відділений від суходолу водою. Овшен Сиτі вславився також в останніх роках свавільними виступами молоді, що закінчувались встряванням поліції. Не зважаючи на ту погану славу, самий ресорт був заложений методистами ще в 19-му сторіччі під благородною формою високоморального ресорту, що мав служити піднесенню християнської моралі. В самому місті дотепер не вільно продавати алькогольних напитків. Але молодь має на це раду. Дві милі від Овшен Сиτі є місцевість Сомерс Пойнт, а там аж 18 коршем. То ж і молоді люди ввесь день увихаються на сонячній пляжі, а ввечері йдуть на „парті" до сусідньої місцевости.

Спільний побут дівчат і молодців на вакаційних ресортах заторкує пекучу в Америці проблему моралі. В ресортах є окремі будинки для хлопців і окремі для дівчат, але і хлопці і дівчата воліють мешкати у спільних домах. Якщо навіть і мешкають вони в окремих домах, то вимагають при найменші від господарів привілею на взаємні відвідини. До якого ступня дійшло викривлене розуміння свободи і приємного товариства, може послужити заява одної студентки кореспондентові, що вона мешкала ввесь вакаційний час у будинку, де були й студенти, і за ввесь час не знала прізвища ні одного із його мешканців, дарма, що з ними приставала. Кожний любить свободу рухів і шукає її, річ тільки в тому, як її розуміти й використовувати. „Ніхто не робить того, чого не хоче робити" — заявляє одна із мешканок спільного будинку, пояснюючи, що і будинок, і пляжа, і самий ресорт — це „високоморальне місце".

Вакаційна погоня за сонцем нагадує нам і нашу молодь. Наша громада бажає не лише дати молоді високу освіту і пристособити її до життя, але й виховати її і в національному дусі і тим більше в моральному. Для цього в нас є можливості. Майже всі молодечі організації мають свої вакаційні оселі, де наша молодь і відпочиває і виховується. Важлива тяглість цих осель, це дітвора підховується на пізніших провідників і виховників і в той спосіб маємо запоруку свіжого доплину національно свідомих і морально відповідальних членів нашого суспільства. Спеціяльну ролю у забезпеченні вакацій для нашої молоді сповняють і наші ресорти, головно ресорт Українського Народного Союзу в Керґонксоні, популярна „Союзівка". Як і на американських ресортах під кінець кожного тижня приїжджає тут наша молодь з різних кінців Америки й Канади. Як і на американських ресортах тут і сонце, і вода, і товариство. Але вже при слові „товариство" треба підкреслити різниці між нашим ресортом, а американським. Товариство на „Союзівці" своє, рідне і тому воно добірне. Наша молодь віднаходить тут себе, має змогу забавитись і потанцювати, бо кожної суботи тут музика і танці. Та вся ця розвага відбувається під оком і керівників ресорту і самих батьків, які тут вакаціонують, і тому втримана в рамах повної пристойности і відповідальности, що їх бракує часто американським ресортам. Наша оселя ще й виконує громадську функцію. Тут відбуваються табори, тут відбуваються курси українознавства, тут відбуваються молодечі зустрічі. Молодь пізнає себе взаємно, входить в товариські зв'язки, які часто закінчуються подружжям. Із запорукою повної розваги, задовольняючи вповні притаманну і нашій молоді погоню за сонцем під час вакацій і за товариством, наша вакаційна оселя „Союзівка" дає нашій молоді ще щось більше — інтимне і рідне, що приносить і культурне вдоволення, що сповняє її почуттям достойности і гідности, а всій нашій громаді приносить загальну користь — допомагає виховати нову зміну.

Т.

ЛЮБЦІ КОЛЕСІ

У серці троянди і буз:
Несе мені радість антена,
Прозору, як тіло медуз,
Легку, як мазурки Шопена.

Я нюхаю світло ізвук,
Я чую, як грає проміння,
Я бачу: на цвинтарі мук,
Нове проростає насіння.

О, пращури прийшлих віків,
В музику закохані діти,
Для вас я всю душу розкрив,
Скарби, найдорожчі у світі.

У серці троянди і буз:
Несе мені радість антена,
Прозору, як тіло медуз,
Легку, як мазурки Шопена.

Київ, 29. III. 1929.

МИХАЙЛО ДРАЙ-ХМАРА

Цей досі невідомий вірш М. Драй-Хмари появився нещодавно в пряшівській „Дуклі" (ч. 3. 1966).

Лев Шанковський

ПОЛІТИКА „ЗЛИТТЯ" І ВАШИНҐТОН

II

Якщо ставити проблеми національної політики в такій багатонаціональній державі, як СССР, у площину державних інтересів цієї держави, то здається немає сумніву, що краще таким інтересам відповідає політика вільного розвитку національностей, побудований на такій політиці справжній суверенітет народів і виникаюча з нього дійсна дружба народів. Що така політика краще відповідає державним інтересам багатонаціональної держави, про те, в світі, не бракує переконливих доказів. Приклад Швайцарії, на який, колись, вказував Ленін, свідчить, що дійсна дружба швайцарських національностей з її німецькою більшістю, потрапила навіть перетривати німецько - націоналістичну пропаґанду Третього Райху з її намаганням зрущити швайцарських німців до „соборности" в рямцях Великонімеччини. Знов же, приклад Британського Комонвелту свідчить, що навіть усамостійнення його складових частин, ніяк не заперечує дружби й економічної єдности народів Комонвелту. Очевидно, коли колишні британські колонізатори самі опрацьовують пляни усамостійнення своїх колишніх колоній, то треба прийняти, що вони добре знають, що є британським державним інтересом, а що ним не є.

Звичайно, в цьому місці, ми ніяк не збираємося повчати „вождів" московсько-большевицької колоніяльної імперії про те, який метод збереження при Москві її колоній, є найкращим. Цю проблему хай вони розв'язують собі самі. Ми не можемо тільки стриматися від зауваження, що багато з дечого, що вони „розв'язують" надається тільки до психоаналітичного досліду, а може навіть до втручання з боку лікарів - психіятрів. До таких домен належить, наприклад, їхня сільськогосподарська політика, а теж їхня національна політика, зокрема типічно московське змагання до сумбурної єдности цвинтарищ над трупами національних культур.

Московські „вожді" навіть не здають собі справи з того, що їхні марення про „єдиний і неділимий совєтський народ" є мареннями зрубаної голови. Вони ж знають, що за марксо - ленінською теорією світ не є чимось закінченим, застиглим, але є збірнотою процесів, у яких явища, що здаються поверховному обсерваторові незмінними, фактично перебувають у постійному русі і зміні. Саме кожному політикові — ці явища слід розглядати в їхньому розвитку, відгадувати з напрямків руху — майбутнє. Чи роблять це доблесні московські „вожді"? Ні, не роблять! Колись колеґа сучасних „вождів", граф Валуєв в історичному захопленні від успіхів прорік, що „немає і ніколи не може бути української мови". Але майже 100 років пізніше, у всесоюзному переписі населення 1959 року, на території Української ССР знайшлось 30,072,000 осіб, або 72% всієї людности Української ССР, що в переписі визнали свою національність і свою рідну мову, як українські. Ось, явище в своєму розвитку, що є запереченням статистичної обсервації Валуєва. Приклад цей може послужити також деяким американським науковцям (Барґгорн, Солливан), що обсервуючи тиск замосковлювання на Україні, тільки й вираховують, коли ж, урешті, вдасться Москві обмосковити всіх українців. Вони гадають, що дуже скоро, а ми їм відповідаємо, що ніколи!

Очевидно, московський великодержавний шовінізм, виссаний „вождями", маршалами, професорами, письменниками, а теж, last but not least, московськими народними масами з грудей матерів, відогравав і відограє величезну ролю у формуванні засад національної політики. Завжди так складається, що в хвилині вагань і сумнівів, з'являється альянс золотопогонників з армії та поліції, який цю політику завертає на тверді шляхи. Не можна також закрити очі на факт, що, останніми часами, ці тверді шляхи теж уміло підтримуються білогвардійськими рештками із закордону. Ознакою нашого часу є зворушлива єдність білої та червоної ґвардії в боротьбі за єдність імперії. Москва з вдячности перевидає твори білого емігранта І. А. Буніна, коли соціялістові Винниченкові ще довго прийдеться почекати на цю „честь" і приймає в себе різних княгинь та професорів для обміну обсерваціями й порадами. Що відомий професор з Принстону, Г. П. Чеботарьов, не тільки „совітував", але і його „совітували", найкращим доказом є факт, що тепер він об'їжджає осередки московської еміграції з доповідями, в яких поручає не робити нічого такого, що могло б попсути взаємини ЗДА і СССР.

Отже, для того, що Москва провадить таку, а не іншу національну політику, є свої рідні, московські причини і вони є самозрозумілі. На жаль, вони не дають нам повної відповіді на питання, поставлене в попередньому розділі. У складній міжнародній ситуації Москви, між ковадлом Вашинґтону та молотом Пейпінґу, для проведення такої внутрішньо-складної й ризиковної політики, як політика „злиття", треба Москві теж міжнародних запевнень, що не тільки в її реалізацію ніхто не буде втручатися, але й що вона, якоюсь мірою, підтримується посторонніми потугами, збігається з їхніми державними інтересами. Тепер не так, як у тридцятих роках, — Москва не перебуває в стані повної ізоляції від зовнішнього світу, тепер вона мусить рахуватися з реакцією цього світу. Проти волі світу політики „злиття" провадити не можна, її провал з огляду на спротив національностей, може принести катастрофу імперії. Проблему цю бажаємо розглянути з позицій Вашинґтону.

Д-р Ол. Марітчак

ПРО КОНЦЕРТОВУ ПОЇЗДКУ КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ

(Інтерв'ю з адміністратором Капелі п. Петром Гончаренком)

Питання: Чи могли б Ви коротенько розповісти про підготову й перебіг тури, з якої Капеля недавно повернулася?

Відповідь: Коротко про це буде, мабуть, трудно розповісти, але я постараюся скоротити, як буде можливо.

Підготування цієї концертової поїздки Капелі було чи не найбільше клопітливе за всі рази. Поперше, уряджения концертів по українських громадах на умовах ґарантій, як доповнення тури імпресарія, далі труднощі з одержанням відпусток з праці, як для бандуристів так і для дириґента, пізніше несподівана смерть імпресарія в часі найгарячішої підготовчої праці і ряд других дрібніших перешкод, які безконечно в'язали руки адміністрації Капелі й Товариства Приятелів УКБ, все це виглядало на зачароване коло. Тому довелося відкласти виїзди до окремих місцевостей, де підготова не йшла задовільно, і це мабуть в значній мірі було причиною недотягнень деяких місцевостей. Подолавши всі ті труднощі, Капеля за укладеним пляном виїхала в концертову поїздку. Вже перший виступ Капелі в Торонто публіка сприйняла з надзвичайним захопленням, влаштувавши Капелі стоячки овації. Гості, які приходили за куліси, твердили, що це був один з найкращих виступів Капелі.

Та, на жаль, уже на цім першім концерті нас зустріло свіже лихо, — в просторій Месі Гол було заповнених лише третина місць, внаслідок чого до цього вже першого концерту треба було докласти близько 1,000 дол., тоді, коли наш кошторис передбачав тут 2,000 дол. надвишки, щоб вийти без дефіциту.

Інакше справа виглядала наступного вечора в Нюарку. Тут організатор концерту д-р Р. Ричок, наш давній симпатик, заздалегідь уплянував працю, зорганізував штаб продавців квитків наперед по всіх околицях, і не дивлячись на те, що тут громада значно менша, а заля майже подвійно більша від торонтоської, вона була виповнена на три четвертини. До того на концерт були запрошені великі достойники, а майор міста, вітаючи Капелю на сцені, вручив дириґентові символічний ключ від міста.

Нступного дня Філядельфія. Велика громада, добре переведена підготовча робота, але заля на 2,000 місць не була цілком виповнена. Та все ж тут була надвишка, хоч і не така, яка була передбачена кошторисом.

Ню Йорк, найбільше згромадження українців, а до того сама заля Карнеґі Гол притягає багато американців. Ця заля завжди була виповнена, навіть при найменших заходах реклями. Так було й цим разом. По суті, при добрій організації, тут Капеля могла б співати до повної залі протягом кількох вечорів.

Трентон, місто порівняльно з невеликою українською громадою. Велика міська заля тут була виповнена наполовину. Ту і не стратилось і не заробилося, але принаймні Капеля зробила прислугу українській громаді.

Вашинґтон. Матеріяльного успіху ми тут не сподівалися, бо українська громада тут мала, тому більше уваги уділялося на те, щоб концерт Капелі використати для розголосу української справи. Орґанізатор концерту п. Роман Маринович прекрасно вив'язався із свого завдання. На концерт були запрошені всі достойники Вашинґтону. Капеля вкступила перед Сенатом в Ротунді Старого Сенату. Тут, як твердять присутні, стіни роздавалися від співу Капелі. Багато сенаторів сердечно дякували бандуристам за їх прекрасний спів. Пізніше Капеля виступила біля пам'ятника Т. Шевченка та склала пишну китицю квітів. Перебуваючи у Вашинґтоні, Капеля виконала з честю всі обов'язки, які лише могли бути на неї покладені, і без ніякої винагороди.

Клівленд, — гарна й велика українська громада, але навіть невелика шкільна заля не була виповнена, концерт вийшов дефіцитово.

Питсбурґ, — тяжкий терен для ширших імпрез, але завдяки наполегливій праці Української Радіо-годинни інж. М. Комічака та його заходам серед американців, велика міська заля Карнеґі Мюзік Гол була виповнена. Тут дохід по заплаченні ґарантії був призначений на Фонд Катедри Українознавства, яку очолює д-р Юрій Кишакевич та який в свою чергу причинився до успіху концерту.

Дітройт, — велика українська громада, на деяких дей, але Капеля тут буденне імпрезах буває по 3,000 людей, її часто чують на імпрезах, тому на концерти Капелі не приходять.

Не можна не згадати давнішого факту з часів шевченківських роковин, коли Капеля мала гарну оновлену програму і на концерт тоді прийшло 200 осіб, в той час, коли заздалегідь було проголошено про оновлення програми, та що увесь дохід з заповідженого концерту буде призначений на побудову пам'ятника Шевченкові.

Цим разом, правда, прийшло поверх 500 українців та стільки ж американців з закупленими квитками, бо реклама серед американців була зроблена найширше. В останніх днях, коли вже не було надії на успіх, довелося ще роздати поверх 700 квитків по школах, бібліотеках, музичних товариствах, щоб принаймні здобути прихильників. Доходів не вистачило й на покриття видатків цього концерту в найбільшій міській залі.

(Закінчення на стор 3)

ЛУКА ЛУЦІВ

ІВАН ФРАНКО — БОРЕЦЬ ЗА НАЦІОНАЛЬНУ І СОЦІЯЛЬНУ СПРАВЕДЛИВІСТЬ

(31)

Гладилович писав 1884-го року Кониському, що Драгоманов, вкинувши в болото ідею національности „під неясним якимось указуванням гуманізму, зворушив многих, іменно молодших, людей, котрі голосно (і у Вас і у нас) голосили ничтожність народности, не даючи однако нічого в замін. Драгомановщина завдала нам удар великий, бо вона викликала байдужність, нехтуючи народну ідею, а стаючи на полю інтернаціоналу, відчужила многих здібних робітників своїй народній ідеї" („Україна", 1922, III, ст. 38, цитуємо за М. Мухиним, „ЛНВ", 1936, кн. 5, ст. 362, стаття: „Народовці 70-их років XIX ст. супроти Драгоманова", ст. 349-363). М. Мухин в наведеній вище статті згадує „визначних і талановитих людей в українськім таборі в 70-их роках н Галичині" і за спогадами відомого маляра Корнила Устияновича, наводить імена Наталя Вахнянина, Андрія Січинського, Корнила Сушкевича, Володимира Навроцького і Володимира Барвінського, та нарікає, що „нашим сучасникам здебільшого не дано нічого знати про сих людей, ... а Франко ... користується широкою популярністю лише тому, що його (і то несправедливо) вважають за „свого" в драгоманівсько-радикальній церкві" (ст. 349).

К. Устиянович згадував у своїх „споминках" ще „многих спосібних і гарячо-патріотичних людей", а М. Мухин зараховує до них Мелітона Бучинського, студента права у Відні, а пізніше адвоката в Станиславові (помер 1903 р.). Листування між Бучинським і Драгомановим обіймає цілий том збірника Наукового Товариства ім. Шевченка.

Мухин пише, що „найулюбленішим арґументом сучасних оборонців пам'яті Драгоманова є те, що, бачите, його ідеї в дечому може трошечки розбіжні з сучасними українськими, були дуже типовими і цілком природніми для свого, себто для драгоманівського часу" (ст. 351). Мухин заперечує це твердження і вказує, що Чубинський написав в 1863-му році „Ще не вмерла Україна", Франко в 1880 р. „Не пора, не пора, не пора", а Драгоманов в 1872 прислав в листі М. Бучинському вірш:

Гей, українець просить не много:
Волі для рідної мови.
Но не лишає він ко всій Руси
І к всім слов'янам любови.

З північною Руссю не зломим союзу:
Ми з нею близнята по роду,
Ми віки ділили і радість і горе
І вкупі гриємаєм свободу.

Ти русин північний, один із всіх братів
Велике зложив государство:
Нехай же та сила послужить на поміч
Слабішим братам у слов'янстві.

Драгоманов спокушав Бучинського „українськістю М. Гоголя", але Бучинський з обуренням писав про „гоголівського національно-безголового „Тараса Бульбу" і одночасно зазначав, що від гоголівських типів до героїв Шевченка — величезна віддаль: чого його Січ стояла, чого козаки кривавили голови під Дубном? — словом: кукли в зрівнянню з Шевченком" (ст. 351). Так само писав Бучинський про пісню Драгоманова „Гей, українець просить не много", яку засудив як політичну програму, кажучи, що „в нас ся програма не підняла би вгору й на волю духа, так само, як паде нам з рук „Тарас Бульба" після ядерної поживи, що ми засмакували в Шевченка" (ст. 353).

Мухин користувався працею д-ра Іллі Витановича під заг. „Володимир Навроцький (1847-1882)". Витанович писав про те, що „тодішніх думок Драгоманова хоч щирої та роздвоєної душі, якої й не могли зрозуміти галицькі народовці, та на яку так часто нарікав Франко" (Мухин, 357).

„М. Драгоманов був енерґійним популяризатором російської літератури на Україні і, особливо, в Галичині. Саме Драгоманов почав звертати увагу української громадськости (в Галичині) на прогресивні російські видання — „Отечественные записки", „Современник", „Колокол", бо в них, за його словами, можна було знайти більше виховавчо-політичних начал, ніж в українській „Основі" (М. Міщенко. Леся Українка в літературному житті. Київ, 1964, ст. 30).

Той сам Міщенко пише на 31 ст., що „думку Драгоманова ... розвинув глибше І. Франко", а саме, що „мова російська ... була і єсть не тільки органом пиявок народних, — а і органом тих ідей, котрі зробили нас, українців, людьми демократами". Цю думку ще яскравіше висловив Г. Сидоренко у вступі до книжки Іван Франко. Публіцистика. Вибрані статті (Київ, 1953, ст. IV). Там він пише:

„Велич І. Франка полягає в тому, що він навернувся обличчям до Росії, зрозумів проґресивність великої російської культури та літератури. Саме це допомогло йому глибоко зрозуміти суспільно-політичну боротьбу проти буржуазних націоналістів. Світлою сторінкою в діяльности І. Франка є її органічний зв'язок з ідеями російської революційної демократії, з представниками якої він завжди почував себе солідарним".

Ми бачили вже, що Іван Франко „повертався обличчям" не тільки до Росії, бо він читав твори німецької, польської, французької й англійської літератури. Драгоманов звернув йому увагу на твори російської літератури, але в цій літературі не все було „велике" і не все було „прогресивне", як пише Сидоренко,

ПРО КОНЦЕРТОВУ ПОЇЗДКУ КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Омага, — мала українська громада, але місцевий комітет „Українсько - Американська Громада", рішився стягти Капелю до свого міста. Концерт вийшов з поважним дефіцитом, але моральний здобуток для громади в зв'язку з виступом тут Капелі був неоцінимий. Управа громади, дооцінюючи заслугу Капелі, виплатила з власної каси більшу частину ґарантованої суми. Все ж варто відзначити, що місцевий комітет, на чолі з п. В. Столярським, працював дуже завзято, але це є тяжке місто під цим оглядом.

Сієтл, — прекрасне місто, але українська громада тут складається з одиниць. Тому концерт треба було підготовляти для американців. За організацію концерту тут взявся давніший наш член - прихильник п. Федосій Кравець, який ще не маючи уяви про успіх концерту, заплатив наперед майже повну суму ґарантії та 1.000.00 членської вкладки, стаючи першим Фундатором Капелі. Коли ми зустрілися з п. Кравцем то він сказав, що вже бачить, що й половина квитків не буде випродана, тому він четвертину їх роздав кому слід, щоб прийшли й довідалися, що ми маємо, а коли буде недобір, то доплатить власними грішми, і так поступив. Публіка приймала Капелю тут бурхливо і влаштувала аж три рази стоячі овації, а по закінченні програми ніяк не хотіла випустити бандуристів зі сцени; зійшли ми зі сцени лише по чотирьох наддатках. До речі, п. Кравець не є багата людина, за фахом кресляр, що не заробляє й половини того, що заробляють креслярі, скажімо, в Дітройті чи іншім індустріяльнім місті, але це людина ідеї, відданости, сповнена чеснотами й почуттям громадської відповідальности. Таких людей варто відзначати, щоб і інші хоч частинно удостоювалися їх прикмет.

Ванкувер, — велике і гарне місто з великою українською громадою, хоч, на жаль, велика частина нашої старої іміґрації скомунізована. Назагал уважають, що це є центр комуністичного засилля в Канаді. Тому було не мало й перешкод, які все ж подолав місцевий Відділ КУК, який займався підготуванням концерту.

Варто відзначити, що саме згаданий Відділ КУК дав початок теперішній концертовій поїздці Капелі, коли рішився підписати контракт з нашим імпресаріо. Зобов'язання було важке, бо треба було ґарантувати $3.000. в американській валюті. Але Комітет, на чолі з головою М. Татарнюком та при співпраці з панями Е. Остапчук, А. Крипс й іншими членами, цілком добре справився з своїм завданням, а слід, який там залишила Капеля по своїм концерті, не затреться ніколи.

Форт Вілльям, — місто, якого Капеля при поїздках на захід ніколи не минає. Цим разом тут місцевий Відділ КУК створив окремий комітет в справі підготування концерту Капелі на чолі з давнім нашим прихильником п. П. І. Михайлишиним. Цей комітет підготував цим разом концерт чи не найкраще за всі попередні рази. До того увесь дохід було передано Капелі, хоч ми й пропонували частину доходу, по заплачені ґарантій, лишити для потреб Відділу КУК.

Міннеаполіс, — невелика, але діяльна українська громада, якої Капеля також ніколи не минає. Тут до підготування концерту була втягнена вся громада, а рушієм всієї роботи була одна з найкращих прихильниць Капелі пані Оксана Бринь, яка завжди виявляє надзвичайні організаторські здібності. Тут завжди на наш концерт приходять усі українці і значне число американців. Цим разом були використані всі можливості стягнення засобів, всі квитки були випродані і ввесь дохід, що майже подвійно перевищив суму ґарантії, був переданий для Капелі.

Шикаґо, — останній концерт нашої поїздки. Велика й надійна українська громада, але, на жаль, нефортунний збіг кількох великих імпрез у зв'язку з конвенцією УНС, в яких були заанґажовані також наші організатори концерту Ліґа та Самопоміч, були причиною, що Капеля не мала сподіваного матеріяльного успіху. Зате моральний успіх у великій міській Оперовій Залі був надзвичайний. На концерті було багато великих достойників, пані Чіянґ-кай-шек, яка передала для Капелі пишну китицю квітів, та увесь уряд УНС. Достойників і паню Чіянґ-кай-шек вітала зі сцени пані У. Целевич. Все це пройшло гарно й урочисто. Назагал, концерт Капелі цим разом вийшов тут знаменитим пописом української культури.

Ряд інших концертів, які були організовані переважно по університетах адміністрацією імпресаріо, всі пройшли з найкращим успіхом при виповнених залях за малими виключеннями. На деяких з них були й українці, а в канадійських містах, де були відкриті концерти в найкращих міських залях, було значне число українців, які по концертах влаштовували для бандуристів милі родинні прийняття, що також бувало й по всіх місцевостях, де українські громади займались уряджеванням концертів. При цій нагоді приємно висловити всім тим громадам щире спасибі за їх теплі прийняття. Коли говорити про мистецький успіх Капелі в цій турі, то можна ствердити, цей успіх був чи не найкращий, що можна судити не лише з відгуків слухачів та преси, а й по тім, що цим разом було влаштовано для Капелі стоячі овації в шести містах, це рекордове число на терені Америки й Канади. Відгуки американської й канадійської преси, як і завжди були найкращі.

(Продовження буде)

● **Недільний додаток до московських „Ізвестій" „Неделя"** повідомляє, що совєтські соціологи стурбовані щораз частішими розводами. В одному Ленінграді було в минулому році 500 розводів. Повінь розводів тривожить не так большевицьких моралістів, як бюрократів, які внаслідку мають поважні клопоти — з вирішуванням щодо опіки над дітьми, судовими справами, приділюванням помешкань і т. п. Виринув проєкт, щоб заборонити вінчання раніше, як тільки після найменше 18-місячного нареченства, щоб кандидати до подружжя могли краще одно одного пізнати.

Бостон, Массачуссетс

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА 79-ГО ВІДДІЛУ СУА

27 березня заходами 79 відділу СУА та місцевого відділу Т-ва Прихильників Української Народної Республіки відбулась виставка українського народного мистецтва. Велика парафіяльна заля Укр. Православної Церкви ім. Ап. Андрія Первозванного, була перетворена на мистецьку ґалерею. Сцена була перетворена на хату в полтавському стилі з лавами, скринею, мисником і т. п. Заля виповнена мистецькими творами найрізноманітнішого характеру і стилів. Тут були вишивки: сорочки, блюзки, рушники, обруси, суконки, хусточки пошевки, фартушки; були килими тонкого й волохатого виробу, була кераміка, образи, речі домашнього вжитку, був відділ ляльок різних величин і стилів, та окремий великий стіл із знаками Державної Скарбниці (уладжений інж. М. Вінтоновим) з грошима, поштовими марками та іншими цінними паперами й знаками.

Виставкова частина була відділена від гостей довгою стрічкою, яку, на запрошення голови відділу Т-ва Прихильників УНР Андрія Баранника, перетяла пані Тамара Петрів — почесна членкиня Т-ва, удова по славному генералові Всеволодові Петрову. А. Баранник, оповів про виставку та її влаштування, представив п. Ірині Свистун, культурно-освітню референтку 79 відділу СУА. Пані І. Свистун представила пані Мотрю Головінську — голову місцевого Відділу СУА та передала їй ведення програми. Пані М. Головінська заповіла показ ноші на живих модельках, від княжих та гетманських часів до модерних строїв з приміненням української вишивки до нових одягів. Під звуки фортепіяна, грав студент консерваторії Мирослав Вінтонів, виходили модельки, а пані Головінська подавала характеристику строю. Модельками були: Оля Банадига у строї Княгині Ольги (виконання М. Головінської), Зіна Кондратюк у строї з часів гетьмана К. Розумовського (виконання С. Вінзор), Галина Попик у полтавському строї (виконання І. Свистун), Оля Репетило у строї молодиці з Полтавщини власного виконання, Галина Баранник у гуцульському строї (виконання І. Свистун та Л. Струж), М. Шумляк демонструвала другий гуцульський стрій вивезений з України ще за першої світової війни, власність пані Макогін (княгині Розумовської що мешкає в околиці Бостону і має чудову мистецьку колекцію вивезену з України) з киптариком виконання пані Желихівської (Філядельфія), Леся Струж у волинському строї (виконання М. Головінська і І. Свистун), Зоня Лось у закарпатському строї (виконання М. Головінської) та два хлопці - козаки Ю. Миколаєвич і А. Вінзор (виконання пань Миколаєвич і Вінзор). Пізніше пішли моделі модерних строїв. У денній групі Й. Пупко моделювала полтавський стрій; на ній, хутряний чорний жакет та хутряний чорний з бордовою ірхою капелюшок (виконання М. Головінської). Марія Ружицька моделювала вовняну бежову з помаранчовим полтавським гаптом сукню, бронзовий хутряний капелюшок та бронзову хутряну муфту (сукня куповала, а капелюх і муфта виконання М. Головінської). Домашні строї демонстрували Ірина Музика, Алла Марченко, О. Василишин. Балеву групу — Рената Третяк, а весільну групу — Надія Миколаєвич.

Гості — модельки були Л. Головата, Христя Свистун, М. Головінська, Текля Кутак.

Після демонстрування всіх модельок відбулась концертова частина, в якій Дмитро Козак — скрипаль захопив публіку своєю грою. Після того публіка оглядала експонати та з захопленням висловлювалась про чудову виставку. Багато відвідувачів виставки з захопленням стверджували, що вона перевищила їхні сподівання і шкодували, що вона не буде довго тривати, щоб привести на неї своїх друзів чи знайомих. Звертали на себе увагу образи мистців В. Дядинюка, М. Левицького, А. Малюци, В. Кричевського, М. Мороза, А. Чайківського, М. Головінської, С. Вінзор, а у відділі ручних робіт — гобеленовий образ Спасителя роботи пані О. Федорів

Оглядачі американці подивляли красу виставлених речей та все запитували чи ці речі привезені з України чи тут виконані та чи можуть вони бачити виконавців, а з групи ляльок багато хотіли б закупити.

Виставку такого ж формату 79 відділ СУА улаштував 15 жовтня 1965 року в Інтернаціональному Інституті в Бостоні на Українському Дні.

Виставка дістала високу оцінку з боку адміністрації Інституту та в бостонській газеті „Бостон Глоб", а велика торговельна фірма „Філенс" попросила виставку до своєї крамниці в Бостоні.

Успіх цьогорічної виставки був такий великий, що весь труд, уся утома, всі клопоти, зв'язані з її улаштуванням, були компенсовані моральним задоволенням, що враження з неї не скоро зітруться з пам'яті відвідувачів.

А. Баранник

Лос Анджелес, Каліфорнія

ПОПИС УЧНІВ ФОРТЕПІЯНОВОЇ СТУДІЇ ЛЕСІ КУРИЛЕНКО

На закінчення шкільного року відбувся 19 червня в залі Українського Культурного Осередку в Лос Анджелесі попис учнів фортепіянової студії Лесі Вахнянин - Куриленко. В цім шк. році вчилося в студії 28 дітей у віці від 5 до 18 літ. Студія — це гордощі нашої громади і доказ, що помимо механізації музики (грамофон, радіо, телевізія), помимо матеріялістичного наставлення людей, помимо того, що українців в Лос Анджелесі не багато і вони розкинені на величезнім просторі найбільшого в ЗДА, що до поверхні, міста, то в нас досить родичів, що розуміють і доцінюють вартість і потребу музичної освіти для своїх дітей в рідній фортепіяновій студії. Родичі не жаліють часу, труду і коштів подорожі і возять дітей деколи десятками миль до української студії, бо знають, що там вони навчаться не тільки грати на фортепіяні, але теж розуміти, цінити і любити рідну українську музику. В дописі не можна вичислити всіх учнів ані всіх творів, що вони їх грали на пописі. Треба згадати, що всі учні зробили гарні поступи в порівнанні з минулорічним пописом. Треба подивляти не тільки терпеливість, витривалість і працю пані Куриленко для всіх 28 учнів, але теж її любов до всіх дітей, яку видно з кожного її слова, погляду і руху. Ця любов до всього, що наше рідне не обмежується тільки до її учнів, а проявляється теж в тім, що ніхто інший, тільки пані Куриленко мисткиня, що має від Бога великий талант, а за собою найвищу музичну освіту, концертові успіхи на европейських і американських естрадах та педагогічний досвід в українських і американських музичних школах, — грає і акомпаніює від 10 літ на всіх наших концертах академіях та на всіх пробах до тих концертів і академій, часто на дрантивих піянінах і в неопалених залях. За всі ті виступи, акомпаніяменти і проби пані Куриленко не жадає і не одержує ніколи ніякої заплати. Тому нехай оцих кілька рядків буде висловом вдячности, пошани і любови не тільки від її учнів і їхніх родичів, але і від цілої нашої спільноти для тої нашої великої а при тім такої скромної і всім нам дорогої мисткині.

Інж. Омелян Михайло Типовицький

ГОДИННИК І... КОМПАС СЕРЦЯ

Російський часопис українською мовою „Радянська Україна" з 26 червня подає огляд преси і хвалить на всі боки Чернігівську „Деснянську правду" за те, що вона випускає об'єднані числа разом з російською обласною газетою „Брянський рабочий". Перше слово, що подала „Деснянська правда" — це про російське місто Брянськ.

„Радянська Україна" не нахвалиться дружбою України з Росією, кажучи: „За годинником час у нас різний, за компасом серця мета одна".

Толідо, Огайо

МІЖНАРОДНИЙ ФЕСТИВАЛЬ

Тут відбувся 14 і 15 травня Інтернаціональний Фестиваль, у будинку виставової залі, яка містить коло 5,000 людей. Фестиваль започатковано в суботу парадою головними вулицями міста, очолюваною мейором Толідо Джаном Потером. Параді приглядалися маси народу.

Українська група виступала з танками під проводом Мирона Юркевича. Виступали Богдан Мельник, Ірина Войтович, Михайло Пелехатий, Петриха Брай. Під час виконання українських танків кілька раз 5,000-на публіка нагородила наших виконавців гучними оплесками.

Український кіоск запланував і збудував безкорисно Петро Ласола, Петро Юркевич намалював кілька картин олійними фарбами: козака на коні, Тараса Шевченка, Печерську Лавру із Києвом, та українське типове село. Мирон Юркевич жертвував багато часу при малюванні українських взірців на передніх двох стінах кіоску, які звертали на себе увагу глядачів. При кіоску працювали Василь Мельник, Іван Дикий, Петро Ласола, при мистецьких експонатах (вишивки, різьби, порцеляни, писанки) працювали Марія Пелехата, Соня і Петро Ласола, при печиві працювали Магдалина Александер і Неоніна Бобак. Пані Евдокія приготовила великодний кошик, з тим усім, що святиться.

Мистецька виставка зробила добру прислугу українській громаді. За два дні найменше 30,000 осіб оглянули українське мистецтво та запізналися з українською культурою і з історією України, бо роздано брошурки під заголовком „Московська окупація України". Шкода, що не було більше книжечок, бо зацікавленої публіки було дуже багато. Студентська молодь оглядала із цікавістю англомовні видання такі, як „Історія України" — Грушевського, Енциклопедія видана в Торонті коштом Українського Народного Союзу, Українське мистецтво, та Куховарство.

Мейор Толідо в суботу і в неділю із родиною оглядав наші мистецькі експонати та подивляв, що українці мають таке гарне мистецтво. Йому подаровано дві писанки та зроблено знимку його родини і двох членів Українського Фестивального Комітету. Один професор з Еґипту, що викладає в Толідо в університеті захоплювався нашим мистецтвом та просив, щоб йому продати хоч одну писанку щоб він мав пам'ятку від українців з Америки і згадку про Україну. Він добре є обзнайомлений з українським культурним життям в Америці і бажає нав'язати знайомство з українськими організаціями.

Одна Американка заявила, що вона оглядала вишивки всяких народів, але українські є найкращі. Вона дивується, як український народ потрапив таку красу створити. Молода монахиня оглянула експонати і сказала, що український народ є щасливий бо має ще народне мистецтво. Вона сказала, що американська народна творчість гине, бо техніка її знищила.

Хочу в імені Українського Фестивального Комітету подякувати всім, хто співпрацював та допомагав працею або випозиченям картин, різьблених речей, вишивок та писанок. Дякуєм Сестрицтву Пречистої Діви Марії з Розфорду за грошовий дар і панові Василеві Мельникові за перепровадження збірки в Українськім Клюбі в Розфорді, яка принесла близько 20 дол. і вжито на покриття коштів української групи у Фестивалю, що — ганізований від імені Українського Народного Союзу. Організаторами були Мирон Юркевич, Марія Пелехата, Соня і Петро Лаголи.

Петро Лагола

СЮДИ ПРИХОДЯТЬ ПЛАКАТИ

Кладовище в селі Копанях (Оріхівський район, Запорізької области). Ні хрестів ні могил. Все позаростало травою.

Навіть кореспондент „Культури і Життя" (часопис з 9 червня) обурюється: „Жадного стовпчика з ім'ям або хоча б із зірочкою. Лише де-не-де бовваніють фіялкові півники, посаджені старими колгоспницями, які живуть поблизу. Сюди вони приходять поплакати, згадати своїх чоловіків і синів, які не повернулися з війни".

Вашингтон, Д. К.

ФРАНКІВСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ ГРУПИ УВАН

20 травня у Вашингтоні відбулася наукова конференція місцевої Групи Української Академії Наук, присвячена Іванові Франкові. Прочитано дві доповіді. Після першої доповіді пані Наталка Кравець продеклямувала „Пролог до „Мойсея" Івана Франка.

На тему „Шевченко і Франко" виступив Петро Одарченко. Доповідач головну увагу звернув на характеристику праць Івана Франка про життя і творчість Тараса Шевченка. Франко працював над досліджениям життя й творчости Шевченка та над популяризацією його поетичних творів упродовж 33 років. Франко написав і опублікував понад 50 статтей і наукових розвідок про Шевченка, переклав деякі твори великого українського поета на німецьку мову, редаґував і видав твори Шевченка, присвятив Шевченкові кілька поезій, часто виступав із доповідями на Шевченківських Святах і був найяскравішим виразником і продовжувачем традицій Шевченка в українській літературі.

В історії шевченкознавства Франкові належить почесне місце піонера і основоположника наукового шевченкознавства.

Доповідач окремо зупинився на працях Франка, присвячених науковій аналізі окремих творів Шевченка („Перебендя", „Тополя", „Наймичка", „Марія"). Франко перший докладно показав високу поетичну майстерність Шевченка в цінній праці „Із секретів поетичної творчости". Своїми науковими розвідками про Шевченка Франко зробив великий і цінний вклад у справу наукового вивчення творчости Великого Кобзаря України.

На тему „Світогляд Івана Франка" виступив Дмитро Корбутяк. Доповідач висловив думку, що в еволюції світогляду Івана Франка можна відзначити два основні періоди: соціялістичний (1877-1898) і несоціялістичний (1898-1916). Доповідач підкреслив, що соціялістичні погляди Франка формувалися під впливом різних соціялістичних течій, а не під впливом однієї якоїсь школи чи напрямку. Франко відкидав вчення Маркса про клясову боротьбу і різко критикував соціял - демократів - марксистів. Зокрема Франко піддав нищівній критиці „Комуністичний Маніфест" Маркса у своїй статті „До історії соціялістичного руху" (ЛНВ 1904). А ще раніше в 1903 р. в брошурі „Що таке поступ" Франко показав, як на практиці виглядала б держава, організована марксистами. Це передбачення Франка здійснилося. Картина, змальована Франком, дуже схожа на сучасну совєтську державу. Доповідач спростував тенденційні й фальшиві праці совєтських авторів про світогляд Франка. Франко був гуманістом і поступовцем у найкращому розумінні цього слова.

П. В.

Ірвінгтон, Н. Дж.

ЗБОРИ ПЛАТНИКІВ УНФ

Екзекутива Відділу УККА для Нюарку і околиці запросила на 27-го червня платників Українського Народного Фонду на збори в Народному Домі при Проспект ев. в Ірвінгтоні, Н. Дж. для вибору делеґатів на конвенцію Українського Конґресового Комітету.

На зборах платники УНФ будуть мати право вибирати делеґатів залежно від числа учасників. Присутні на нараді числом 25 до 100 осіб, зможуть вибрати одного делеґата, коли присутніх на зборах є більше як 100 осіб, тоді вони зможуть вибрати двох делеґатів. Право бути вибраним делеґатом має бути устійнене на засіданню Ради Директорів УККА 18-го червня і буде своєчасно подане до відома платникам УНФ.

Екзекутива Відділу думає, що основною вимогою, щоб мати право вибирати і бути вибраним є сплата річних датків на УНФ. Тому проситься всіх прийти на збори з доказами своїх вплат на УНФ щонайменше за три останні роки: 1963-4-5. При цій нагоді повідомляється, що датки до УНФ можна вплачувати кождого понеділка, середи та п'ятниці в канцелярії Екзекутиви Відділу в Народному Домі, при 140 Проспект ев. в Ірвінгтоні в дні зборів від 7 год. веч.

Відділ УККА заохочує всіх до участи в зборах та вважає, що кожний повинен подбати про те, щоб свої погляди і вписи передати свому делеґатові на дев'ятий з'їзд УККА, який повинен винести такі постанови, які були б правдивим висловом дійсних настроїв нашої громади та щоб з'їзд УККА вибрав таку екзекутиву, яка мала би дійсну підтримку найширших кругів українського громадянства в ЗДА, що є дуже потрібною передумовою для того, щоб екзекутива могла вести успішну і корисну працю для української справи.

Василь Пасічняк
прес. реф.

ХЛІБ І УКРАЇНСЬКА ДОЛЯ

На Київській кіностудії створюють новий фільм „Людина і хліб", присвячений 50-літтю московсько-большевицького панування в Україні.

„Хліб! Це те, без чого не може бути любови, космічних ракет, мармурових статуй, абстрактних математичних побудов, музики, віршів... Фільм розповідає про бій за великий хліб", — пише в „Культурі і Житті" з 9 червня про український хліб кінодраматург Борис Вінницький.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

ДІТРОЙТ, Міш. Т-во Запор. Січ — 75 Відд. повідомляє членів, що через два місяці — липень і серпень, не буде місячних зборів. Членські вкладки фін. секр. В. Верещинський буде збирати що тижня у п'ятницю і суботу від год. 7-9 веч. в УНДомі при вул. Мартин. Проситься вплачувати чл. вкладки точно. — Леськів, рек. секр.

ЧЕТВЕР, 14-го ЛИПНЯ 1966 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Укр. Нар. Дому — 316 Відд. о год. 8-ій веч. На порядку: Обговорення товариського пікніку, який має відбутися 24 липня ц. р. у Вебстер, Н. Й., купно додаткових реальностей для товариських потреб. Можна відібрати на зборах дивідендові чеки. — Управа.

П'ЯТНИЦЯ, 15-го ЛИПНЯ 1966 р.

ГАРТФОРД, Конн. Піврічні збори Б-ва св. І. Хрестителя — 277 Відд. о год. 7:30 веч. в залі УНДому, 961 Ведерсфілд Еве. На порядку: Звіти Управи і делеґатів з 26 Конвеції УНС, вибір делеґата на Конвенцію УККА. Проситься членів вибрати свої дивіденди та вирівняти залеглі вкладки. — Управа.

СУБОТА, 16-го ЛИПНЯ 1966 р.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Б-ва св. о. Миколая — 175 Відд. о год. 7-ій веч. в УНДомі при вул. Мартин. Проситься чл. прибути та вирівняти членські вкладки. На зборах можна відібрати дивідендові чеки. — Управа.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка — 83 Відд. о год. 3-ій по пол. в Укр. Горож. Клюбі при 847 Н. Френклін вул. Під час зборів буде роздача дивідендових чеків. Проситься чл. прибути на збори. — Р. Карбівник, гол., С. Гавриш, секретар.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 117-ий Відд. о год. 6:30 веч. в приміщенні Укр. Кат. Ветеранів, 33 East 7th St. — Управа.

ЧЕСТЕР, Па. Місячні збори Т-ва Т. Шевченка — 156-ий Відд., точно о год. 7:30 веч. Членство проситься прибути. — В. Новак, секр.

ЗІСТАВЛЕННЯ СТАНУ ПОСІДАННЯ

30-го червня 1966 року

ЗАСОБИ

Готівка на руках і належності з банків	$ 44,918,217.49
Облігації Уряду ЗДА	39,712,176.38
Облігації агенції Уряду ЗДА	12,998,848.39
Облігації публічних управлінь домів (повністю гарантовані)	49,483,612.28
Стейтові, повітові і міські забезпечення	5,590,203.00
Інші забезпечення	455,000.00
Позички	164,797,534.62
Банкові будинки і влаштування	2,443,456.63
Посілості на банкові приміщення	148,175.04
Нагромаджений відсоток і доходи до забрання	2,291,888.29
Інші засоби	1,153,025.51
РАЗОМ	$323,992,251.68

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

Виплати за вложений капітал (платні 6/1/90-4.75%)	$ 6,000,000.00
Капітал (800,000 шерів, $7.50 пар)	6,000,000.00
Надвишка	9,000,000.00
Неподілені зиски	1,951,217.95
Резерва*	4,500,000.00
ЗАГАЛЬНА СУМА КАПІТАЛУ	$ 27,451,217.95
319-та чергова дивіденда	$ 300,000.00
Незароблені доходи	3,418,196.67
Резерва на відсоток, податки й інш.	758,268.62
Інші зобов'язання	299,898.79
Депозити	291,764,159.65
РАЗОМ	$323,992,251.68

* Та резерва є повністю до диспозиції на покриття втрат позичок, які можуть виникнути в майбутності і створена з нагромаджених зисків через Раду Директорів, після апробованої формули Департаменту Скарбу З'єдинених Держав і через Internal Revenue Service.

F N B

The FIRST NATIONAL BANK OF JERSEY CITY

FNB... The Bank-People who solve all the money problems for Jersey-People

Member: Federal Deposit Insurance Corporation

Federal Reserve System

ТАРЗАН, Ч. 5651 Корило Юран...

Відбувши короткі похоронні служби для Пеґґі, три чоловіки невтомно поспішили до палацу Юранго.

Як тільки можна було найделікатніше вони оповіли Семові Плеттові про його доньку...

— Ходіть, ходіть! — хапався король Юран. — Мені прикро, що дівчина загинула... Але вашим завданням було принести „батька діямантів"!